

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15.103 van 22 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MERTENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 4 december 2007 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.
2. Op 13 december 2007 werd door verzoeker een schriftelijke verklaring ingevuld en ondertekend. Op 19 december 2007 werd het dossier van verzoeker door de Dienst vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 januari 2008.
3. Op 21 mei 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 mei 2008 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met name de motiveringsplicht, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de rechten van verdediging, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet voldoende werd gemotiveerd vermits nergens in concreto wordt weergegeven waarom hij de hoedanigheid van vluchteling/subsidiaire bescherming niet zou kunnen krijgen. Verzoeker argumenteert dat hij een zeer coherent verhaal naar voren heeft gebracht, dat het dan ook vaststaat dat zijn verklaringen aangaande de problemen dewelke hij ondervond correct zijn en hij wel degelijk voldoet aan de criteria vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zodat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Verder betoogt verzoeker dat hem noch na het invullen van de vragenlijst noch na of tijdens zijn verhoor werd verweten dat zijn verhaal niet aannemelijk was bij gebrek aan bewijsstukken en de Commissaris-generaal tot op heden niet duidelijk maakt welke zogenaamde bewijsstukken hij in handen wil hebben tot staving van het asielrelaas. Verzoeker stelt dat indien de Commissaris-generaal van oordeel is dat er bijkomende stukken dienen toegevoegd te worden aan het dossier hij aan verzoeker hiertoe een bijkomende termijn dient toe te staan en hem bijkomend te horen. Hij meent dat de rechten van verdediging dan ook vereisen dat hij terug wordt opgeroepen. Verzoeker is eveneens de mening toegedaan dat de Commissaris-generaal tevens inbreuk pleegt op het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play, gelet op de weinig gemotiveerde beslissing en de quasi-automatische afwijzing. Tot slot onderneemt verzoeker een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.
2. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, is hij sinds 2002-2003 sympathisant van de Yekiti partij Hezb Yekiti el Kurdi fi Suriya en vreest hij vervolging in zijn land van herkomst omdat hij op vraag van zijn vriend R., die lid was van de genoemde Yekiti partij, Koerdische vlaggen heeft gewassen en gestreken in de wasserij waar hij sinds 2000 werkzaam was. Verzoeker verklaart dat hij op 14 oktober 2007 een late shift had waarbij hij om 21 uur aan zijn avonddienst begon. Verzoeker zou met een taxi de vlaggen zijn gaan ophalen en toen zijn gewone werk erop zat omstreeks 1 uur 's nachts zou hij aan de vlaggen begonnen zijn. Op het ogenblik dat hij de vlaggen wou beginnen strijken zou de eigenaar zijn zaak zijn binnengekomen. Deze wou telefonisch de autoriteiten verwittigen, er zouden wederzijds beledigingen geuit zijn en verzoeker zou naar zijn vriend R. zijn gevlucht. De volgende dag zou R. zich geïnformeerd hebben en te weten zijn gekomen dat verzoekers broer M. door de autoriteiten zou zijn meegenomen. Hierop zou R. verzoeker hebben ondergebracht bij diens ouders in het dorp Midan Akbas. R. zou contact hebben opgenomen met verzoekers schoonbroer en op die manier hebben vernomen dat verzoekers broer nog steeds werd vastgehouden en dat de politieke veiligheid naar verzoeker op zoek was. Op een dag zou hij vernomen hebben dat zijn broer was vrijgelaten maar dat hij een engagement had moeten ondertekenen om, indien hij inlichtingen had over verzoeker, deze te signaleren aan de overheid.
3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen dat zijn vluchtrelaas ondersteunt, (ii) hij geen reisbescheiden kan voorleggen en zijn reisweg niet bewijst, (iii) het beeld dat hij van zichzelf ophangt als gewone sympathisant die niet de moed heeft om lid te

worden niet consistent is met de daad die hij zou gesteld hebben en waarvan hij wist dat er risico aan verbonden was, (iv) het opmerkelijk is dat zijn baas hem in de zeven jaren dat hij in dezelfde wasserij werkte 's nachts nog nooit was komen opzoeken of controleren en het wel een erg groot toeval is dat uitgerekend de allereerste nacht dat hij dit doet in die zeven jaren, verzoeker net klaar staat om Koerdische vlaggen te beginnen strijken, (v) hij eerst stelde dat zijn vriend R. bij hem in dezelfde wasserij werkte om even later het omgekeerde te beweren, alsof hij op dat moment beseftte dat het niet logisch zou zijn dat iemand die in dezelfde wasserij werkt en lid is van de partij een hekele klus uitbesteedt aan een gewone sympathisant en hij op dat moment dan ook R. zijn beroep aanpaste, (vi) hij geen eensluidende verklaringen aflegt op de vraag of R. zijn enige Koerdische vriend was en (vii) het gebrek aan interesse in de ontwikkelingen van zijn eigen zaak en in de toestand van zijn broer die gearresteerd is geweest en het gegeven dat hij niet eens weet waar zijn schoonzus, met wie hij samenwoonde, naartoe ging nadat haar man gearresteerd werd, afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. De Commissaris-generaal concludeert dat, gelet op de weinig overtuigende verklaringen die verzoeker bij het Commissariaat-generaal aflegde en gezien het gebrek aan bewijsstukken, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vluchtrelaas.

4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De Commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift geeft de Commissaris-generaal derhalve uitvoerig en gedetailleerd aan waarom verzoeker er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Overigens blijkt uit het verzoekschrift ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker stelt dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de zienswijze van het Commissariaat-generaal, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen volgt.
5. Verder stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en hij tijdens het gehoor de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Verder kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. Dat de

Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan of dat hij verzoeker “unfair” zou hebben behandeld kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Wat het gebrek aan stavingstukken betreft, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling zelf, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Immers, zoals ieder burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure wel degelijk werd gewezen op het belang van documenten die zijn relaas kunnen ondersteunen. De uitleg in het verzoekschrift dat de Commissaris-generaal niet aangeeft welke bewijsstukken hij in handen wil hebben, volstaat niet ter verschoning van het gebrek aan enig begin van bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. Verder merkt de Raad op dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve procedure, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. De rechten van verdediging zijn dan ook niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.
7. In het verzoekschrift onderneemt verzoeker een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zo stelt hij dat het feit dat hij de vlaggen zelf met de taxi is gaan halen consistent is met de rest van zijn verklaring en met het feit dat hij sympathisant is. Verzoeker argumenteert dat het veel opvallender zou zijn indien een vreemde zich 's avonds naar de wasserij zou begeven daar iedereen weet dat de wasserij voor het cliënteel gesloten is en er enkel nog gewerkt wordt door 1 vast personeelslid. Verder stelt verzoeker het nut niet in te zien van het feit dat hij de schuld had kunnen geven aan een klant indien R. de vlaggen zou gebracht hebben aangezien het feit dat hij de vlaggen gewassen heeft illegaal is in Syrië en dit ongeacht wie de vlaggen gebracht heeft.
8. De Raad stelt vast dat verzoeker volhardt in zijn eerder afgelegde verklaringen en zich verder louter beperkt tot het tegenspreken van de conclusie van de Commissaris-generaal. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoeker er zich in de Syrische context heel goed bewust van moet geweest zijn welke risico's er verbonden waren aan de daad die hij beweert te hebben gesteld, overwegende dat banden hebben met een illegale partij in Syrië niet evident is en dat dit minstens een doorgedreven motivering van de leden en/of sympathisanten veronderstelt. Het feit dat verzoeker het zou hebben aangedurfd om Koerdische vlaggen te wassen en te strijken strookt dan ook niet met zijn verklaringen dat hij de moed niet had om effectief lid te worden van de partij Yekiti omdat de Syrische staat een dictatuur is, dat hij nooit deelnam aan activiteiten van de partij en enkel participeerde aan de Newrozfeesten. Verzoeker slaagt er niet in een plausibele of aanvaardbare verklaring te geven waarom hij op vraag van R. plots wel bereid zou zijn geweest om dergelijk grote risico's te nemen.

Overigens stelt de bestreden beslissing terecht dat het opmerkelijk is dat verzoekers baas hem in de zeven jaren dat hij in de wasserij werkte 's nachts nog nooit was komen opzoeken of controleren en het wel een erg groot toeval is dat uitgerekend de allereerste nacht dat hij dit doet in die zeven jaren, verzoeker net klaar staat om Koerdische vlaggen te beginnen strijken. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen enkele poging om deze overweging te verklaren of te ontcrachten zodat dit onderdeel van de motivering staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

9. Verzoeker betwist niet dat op pagina 7 van het gehoorverslag staat geschreven dat R. bij hem in dezelfde wasserij werkte doch hij ontkent dat hij dit heeft verklaard. Hij meent dan ook dat het om een vergissing moet gaan.

De Raad wijst erop dat het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit (R.v.St., nr. 132.673 van 18 juni 2004; R.v.St., nr. 108.470 van 26 juni 2002). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vriend R. bij hem in de wasserij werkte, terwijl hij nadien stelt dat R. niet in de wasserij werkte maar een winkel had waar hij CD's en cassettes verkocht. Het louter ontkennen dat hij zou gezegd hebben dat R. in de wasserij werkte, de stelling dat het om een vergissing gaat en dat zijn latere verklaringen geen steek houden mocht R. effectief in de wasserij werken en de opmerking dat tijdens het invullen van de vragenlijst en in de weergave van de feiten nergens wordt verklaard dat R. eveneens in de wasserij zou werken volstaan echter niet om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd gehandhaafd blijft.

10. Tot slot betoogt verzoeker dat het feit dat hij geen contact heeft gehad met mensen in Syrië helemaal niet te wijten is aan een gebrek aan interesse doch wel aan een gegronde vrees om derden te betrekken bij zijn problemen. Verzoeker stelt dat het algemeen geweten is dat de politieke veiligheid in Syrië er niet voor terugdeinst om telefoongesprekken te onderscheppen in de hoop gevoelige informatie te bekomen. Verzoeker stelt dat hij het risico niet wil lopen om zijn familie dan wel derden in gevaar te brengen door telefonisch contact op te nemen. Verder ziet verzoeker de relevantie niet in van het feit dat hij niet weet waar zijn schoonzus naartoe ging nadat zijn broer gearresteerd werd.
11. Dergelijke uitleg kan evenwel niet overtuigen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag immers, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Het feit dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging. Inzake verzoekers argument dat de Syrische veiligheidsdienst telefoongesprekken afluistert, wijst de Raad erop dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing opmerkt dat niets hem belette om zijn broer te contacteren die in de Verenigde Arabische Emiraten woont om hem op de hoogte te houden van de gebeurtenissen in Syrië. Verzoeker geeft noch in het verzoekschrift noch ter zitting een aannemelijke verklaring waarom hij evenmin via zijn broer heeft getracht om recente informatie omtrent zijn beweerde problemen in te winnen.
12. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden

nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Commissaris-generaal heeft zijn beslissing aangaande het niet toekennen van de vluchtelingenstatus omstandig en afdoende gemotiveerd en besloot terecht verzoeker het vluchtelingenstatuut niet toe te kennen. Omwille van de in de bestreden beslissing vastgestelde onwaarschijnlijkheden en incoherenties, het duidelijk gebrek aan interesse in de actuele ontwikkelingen van zijn beweerde problemen en het ontbreken van enig begin van bewijs dat zijn relaas ondersteunt, concludeert de Raad dat verzoekers vluchtrelaas, in zijn geheel genomen, aan geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert. Wanneer, zoals in casu, het asielrelaas niet geloofwaardig is bestaat er geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

13. In het verzoekschrift stelt verzoeker, in ondergeschikte orde, dat hij alleszins in aanmerking komt voor het regime van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert. Verzoeker beroept zich in dit verband tevens op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M).
14. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Aan verzoeker kan, gelet op het ontbreken van enig element ter staving van het reële risico in zijn hoofde en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Artikel 3 van het E.V.R.M. wordt niet dienstig aangevoerd tot staving van een verzoek tot hervorming/nietigverklaring van een beslissing waarbij enkel over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut uitspraak wordt gedaan, en niet over de verwijdering van de vreemdeling. De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, waar hij niet in slaagt zoals blijkt uit wat voorafgaat. In zoverre de rechtstreekse schending van artikel 3 van het E.V.R.M. wordt aangevoerd is dit onderdeel onontvankelijk.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 22 augustus 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.